

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **Ing. J. S.**, zastoupeného advokátem Mgr. Luďkem Šikolou se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna-odbor územního a stavebního řízení** se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2005 č. j. OÚŠŘ U 04/64897, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2007 č. j. 31 Ca 42/2005 - 151,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2007 č. j. 31 Ca 42/2005 – 151 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 17. 1. 2007 č. j. 31 Ca 42/2005 - 151, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2005 č. j. OÚŠŘ U 04/64897 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - Královo Pole, odboru územního a stavebního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 10. 2004 č. j. OÚŠŘ 04/7944/US/1218/PH/1 včetně sdělení o opravě chyby v psaní ze dne 19. 10. 2004 č. j. OÚŠŘ 04/7944/US/1218/PH/1, kterým bylo vydáno stavební povolení ke stavbě komunikačních ploch, oplocení, přípojek a jiných vedení, kabelů a vegetačních a terénních úprav, a to v souvislosti se stavbou „Silnice I/42 Brno, VMO Dobrovského B“.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí namítal podjatost pracovníků správního orgánu I. stupně i žalovaného. Dále namítal, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen

„stavební zákon“), neboť stavební objekty, o nichž bylo rozhodnuto ve správním řízení, jsou součástí stavby „Silnice I/42 Brno, VMO Dobrovského B“. Hlavní prvky stavby jsou ražené silniční tunely, jejichž stavbu povoluje Krajský úřad Jihomoravského kraje. Při ražbě tunelů vznikne poklesová kotlina, ve které se nachází nemovitost žalobce. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že stavební objekty v předmětném stavebním povolení jsou součástí většího celku, který svými objekty C 617 (statické zajištění nemovitostí) má zasáhnout do nemovitostí žalobce a k tomuto zásahu chybí žalobcův souhlas.

Žalobce dále namítl, že povolování stavby v několika řízeních je nezákonné. Požadoval, aby všechny řízení byla spojena do jednoho v souladu s kogentním ustanovením § 65 stavebního zákona, nebo aby si Krajský úřad Jihomoravského kraje vyhradil pravomoc pro celé řízení ve smyslu § 123 stavebního zákona. Postup žalovaného považoval žalobce za obcházení chybějícího souhlasu žalobce, který je podle § 58 odst. 2 stavebního zákona nezbytný pro povolení stavby „Silnice I/42 Brno, VMO Dobrovského B“ včetně její části C 617.

Konečně žalobce namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 62 odst. 4 stavebního zákona, protože podmínka č. 5 ukládá stavebníkovi velmi neurčitou povinnost, aby před zahájením výkopových prací investor ověřil způsob, zejména hloubku založení domů, a jejich technologickému stavu přizpůsobil technologii výkopových prací. Správní orgán I. stupně tedy v době vydání svého rozhodnutí neznal způsob založení dotyčných nemovitostí, odpovědnost za zajištění rizik přenesl na stavebníka. Správní orgán I. stupně tudíž nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, a žalovaný tuto vadu nenapravit.

Krajský soud se netotožnil se žalobními námitkami týkajícími se tvrzené podjatosti pracovníků správních orgánů obou stupňů, avšak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Krajský soud souhlasil se žalovaným v tom, že předmětné stavby mohou být povoleny samostatně a neovlivní další povolovací řízení, neboť z formálního hlediska je tento postup možný; v projednávané věci však tomu tak není. Krajský soud dovodil, že přeložení inženýrských sítí v chodnicích před domy jejich vlastníků samo o sobě neohrožuje jejich statiku, avšak tato dílčí stavba je součástí celkové výstavby uvedených tunelů, která může statiku nemovitostí nacházejících se nad plánovanou ražbou tunelů ohrozit. Tuto skutečnost žalobce doložil znaleckým posudkem znalce Ing. J. P., z něhož vyplývá nebezpečí vzniku poklesové kotliny a deformace budov v ulici Dobrovského, a to konkrétně i domu žalobce. Posuzovaná stavba přeložek bezprostředně souvisí s výstavbou Velkého městského okruhu zahrnující i výstavbu silničních tunelů, a proto ji nelze v zájmu komplexnějšího posouzení dopadu stavby na okolí oddělovat od stavby tunelů, neboť posuzovaná stavba obsahuje i důležité spojovací kabely pro výstavbu a provoz tunelů. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že je vhodné, aby statické zajištění objektů žalobce bylo vyřešeno ve stavebním řízení současně se stavebním povolením stavby přeložení inženýrských sítí.

Krajský soud se ztotožnil rovněž s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 65 stavebního zákona, protože stavba „Silnice I/42 Brno, VMO Dobrovského B“ je velice rozsáhlá, s několika stavebními soubory, a nachází se na více katastrálních územích. Na povolení této stavby se podílí větší počet jak obecných stavebních úřadů, tak stavebních úřadů speciálních. O stavbě tunelu je příslušný rozhodovat ve stavebním řízení Krajský úřad Jihomoravského kraje, který již dříve sdělil, že řízení nelze spojit.

Krajský soud odkázal na § 123 stavebního zákona, podle něhož si může nadřízený orgán vyhradit pravomoc stavebního úřadu u jednotlivých zvláště obtížných nebo neobvyklých staveb. Podle § 62 odst. 1 písm. c) stavebního zákona stavební úřad přezkoumá, zda je zajištěna komplexnost a plynulost výstavby; podle § 65 stavebního zákona se stavební řízení spojují, pokud to nevyklučuje povaha věci nebo nestanoví-li zvláštní předpisy jinak, i jiná řízení nutná

k uskutečnění stavby. Krajský soud dospěl k názoru, že právní úpravě odpovídá, aby jednotlivá stavební povolení byla projednávána v řízení u nadřízeného stavebního úřadu podle § 123 stavebního zákona i s ohledem na skutečnost, že vlastníci stavbou dotčených nemovitostí budou mít větší možnost uplatňovat své oprávněné zájmy ve stavebním řízení.

K žalobnímu bodu týkajícímu se rozporu napadeného rozhodnutí s § 62 odst. 4 stavebního zákona krajský soud uvedl, že z projektové dokumentace stavby „Silnice I/42 Brno, VMO Dobrovského B“ je zřejmé, že ražba tunelů zasáhne do nemovitostí žalobce tím, že způsobí jejich pokles. Stavební objekty, které jsou předmětem napadeného rozhodnutí, mohou ohrozit nemovitosti ve vlastnictví žalobce. Tato skutečnost vyplývá z podmínky č. 5 stavebního povolení, která ukládá stavebníkovi velmi neurčitou povinnost, aby si před zahájením výkopových prací v chodnících před domy v Dobrovského ulici investor ověřil způsob, zejména hloubku založení domů, a jejich technickému stavu přizpůsobil technologii výkopových prací. Z toho plyne, že správní orgán I. stupně v době vydání stavebního povolení neznal způsob založení předmětných nemovitostí a nemohl ani posoudit případná rizika pro tyto nemovitosti. Správní orgán I. stupně tak nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 odst. 4 správního řádu a žalovaný tuto vadu nenapravitel.

Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s názorem krajského soudu, že ve stavebním řízení měl být současně projednáván i soubor C 617 – statické zajištění objektu. Stavební řízení je řízení návrhové a jeho předmětem byly stavby komunikačních ploch, oplocení, přípojek a jiných vedení, kabelů, vegetačních a terénních úprav, tedy samostatné stavby splňující kritérium § 15 písm. c) vyhlášky č. 132/1998 Sb.; tyto stavby nemohly narušit statiku existujících objektů a podklady a doklady předložené k žádosti o vydání stavebního povolení byly dostatečné k posouzení navrhovaného předmětu stavebního řízení. Objekt C 617 s tímto stavebním řízením nesouvisí, jeho účelem je minimalizace rizik poškození existující zástavby vlivem ražby tunelů. Projednání objektu C 617 v tomto stavebním řízení není možné, neboť statické zajištění jednotlivých domů bylo zpracováno v samostatných projektových dokumentacích. O provedení statického zajištění podle vlastníkem schváleného projektu uzavíral investor s vlastníkem smlouvu, jejímž předmětem byl zejména termín a podmínky, za nichž bude statické zajištění realizováno. Krajský soud vyšel jednostranně ze znaleckého posudku znalce Ing. P., který se ovšem podle názoru stěžovatele nevyjadřuje k předmětu stavebního povolení, ale k „poklesové kotlině“, kterou by mohla způsobit ražba tunelů.

K podmínce č. 5 stavebního povolení, podle níž si měl investor ověřit způsob založení domů, stěžovatel uvedl, že povolené stavební objekty se bezprostředně nedotýkají domu ve vlastnictví žalobce, ale pouze nemovitostí Dobrovského čp. X. Stavební úřad v uvedené podmínce pouze doporučil investorovi ověřit způsob založení domu, což bylo učiněno.

Stěžovatel dále namítl, že nemohl aplikovat § 65 stavebního zákona, neboť žádost o povolení stavebního objektu C 617 nebyla v době předmětného stavebního řízení podána; tento objekt má navíc vlastní, individuální povolovací režim. I kdyby byly dány předpoklady pro spojené řízení a stavební úřad by toto spojení neprovedl, nemohla by mít tato skutečnost dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel rovněž vyslovil nesouhlas s názorem krajského soudu, který důvodnost žaloby spatřoval i v tom, že s ohledem na rozsáhlost stavby a komplexnost jejího dopadu na okolí mělo být aplikováno ust. § 123 stavebního zákona. Stěžovatel argumentuje tím, stavba „Silnice I/42 Brno, VMO Dobrovského“ se skládá ze 442 stavebních objektů a jedná se o stavbu rozsáhlou,

nacházející se na více katastrálních územích města Brna. Na povolení této stavby se podílí větší počet jak obecných stavebních úřadů, tak i stavebních úřadů speciálních. Stavba podléhá různým povolovacím procesům před různými správními orgány, takže nedošlo a ani nemohlo dojít k aplikaci § 123 stavebního zákona, neboť neexistuje žádný společný nadřízený stavební úřad, který by mohl vydat jedno stavební povolení. Krajský soud navíc nevycházel při úvaze o vhodnosti aplikace § 123 stavebního zákona ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného správního rozhodnutí. V době jeho vydání (9. 2. 2005) nejen že již byla vydána celá řada stavebních povolení vztahujících se k této stavbě na další podmiňující stavební objekty, ale u jiných věcně příslušných stavebních úřadů v této době probíhala řada stavebních řízení, když např. stavební povolení na hlavní stavbu silničních tunelů bylo vydáno 28. 2. 2005 Krajským úřadem Jihomoravského kraje.

Stěžovatel konečně namítl, že žalobce byl účastníkem stavebního řízení jako vlastník sousední nemovitosti, nikoli z důvodu přímého dotčení jeho vlastnických práv projednávanou stavbou. Stěžovatel v tomto směru odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2004 č. j. 5 A 35/2002 - 29 a dovozuje, že osoby, které byly rozhodnutím správního orgánu dotčeny na svých právech dotčeny nepřímo, nejsou legitimovány k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce vyvracel důvody kasační stížnosti. Zejména uvedl, že objekt C 617 byl určen k minimalizaci rizik při těžbě tunelů, kterou v prvním stupni povoloval Krajský úřad Jihomoravského kraje. Ten se rovněž odmítl zabývat statickým zajištěním žalobcovy nemovitosti. Městský soud v Praze shledal tento postup nezákonným v rozsudku ze dne 6. 2. 2007 č. j. 11 Ca 213/2006 - 131, kterým zrušil rozhodnutí Ministerstva dopravy ve věci ražby tunelů.

Žalobce dále uvedl, že podle § 57 stavebního zákona je ohlašovatelem stavby stavebník, a tím je v případě statického zajištění i v případě přeložek sítí Ředitelství silnic a dálnic, nikoli žalobce. V případě statického zajištění by ovšem stavebník musel prokázat, že má souhlas vlastníka, tedy žalobce, se zásahem do jeho domu. Nemožnost společného povolování statického zajištění a přeložek sítí tedy vyplývala pouze z toho, že stavebník neměl souhlas žalobce. Všechna stavební řízení tedy měla být přerušena do doby získání souhlasu žalobce.

Při povolování předmětné stavby mělo být aplikováno ust. § 123 stavebního zákona. V průběhu řízení žalobce navrhoval, aby Krajský úřad Jihomoravského kraje toto ustanovení využil; ten však návrhu nevyhověl s odkazem na neměnné rozdělení kompetencí mezi speciální a obecné stavební úřady různých stupňů.

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzením krajského soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud ovšem nijak ani nenaznačil důvody, které jej k vyslovení tohoto závěru vedly a napadené rozhodnutí podrobně přezkoumal. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí by Nejvyšší správní soud musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), avšak tuto nepřezkoumatelnost neshledal.

K námitce stěžovatele, že žalobce nebyl legitimován k podání žaloby, neboť byl účastníkem stavebního řízení jako vlastník sousední nemovitosti, nikoli proto, že jeho vlastnická práva byla přímo dotčena projednávanou stavbou, Nejvyšší správní soud uvádí:

K podání žaloby je podle § 65 odst. 1 s. ř. s. aktivně legitimován ten, kdo tvrdí zkrácení na svých veřejných subjektivních právech tím, že napadený úkon správního orgánu jeho práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak, nebo byl proveden v řízení, v němž byla porušena jeho procesní práva tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost tohoto úkonu. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Žalobce byl účastníkem stavebního řízení a ohledně jeho účastenství stěžovatel konstatoval, že považuje za účastníky řízení osoby, které mají vlastnická či jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, resp. považuje vlastníky nemovitostí v ulici Dobrovského za účastníky stavebního řízení. V žalobě pak žalobce tvrdil zkrácení na svých vlastnických právech v souvislosti s vydáním napadeného rozhodnutí a namítal jen nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k sobě, zkrácení na „svých“ právech. Tuto námitku kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou.

V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že ve stavebním řízení měl být současně projednán i soubor C 617-statické zajištění mj. objektu žalobce. Krajský soud uvedl, že v obecné rovině stavby přeložek mohou být povoleny samostatně a neovlivní další povolovací řízení, protože z formálního hlediska je takový postup možný; přeložení inženýrských sítí v chodnicích před domy jejich vlastníků samo o sobě neohrožuje statiku těchto domů. V projednávané věci však podle krajského soudu tento postup není možný, neboť v rámci komplexnějšího posouzení dopadu stavby na okolí nelze oddělovat stavby přeložek od staveb tunelů, neboť posuzovaná stavba obsahuje i důležité spojovací kabely pro výstavbu a provoz tunelů.

Klíčové tedy bylo posoudit, zda ve stavebním řízení měl být projednán i soubor C 617-statické zajištění objektu žalobce. Účelem tohoto objektu byla minimalizace rizik poškození stávající zástavby vlivem ražby tunelů.

Výčet hlavních hledisek pro posouzení žádosti o stavební povolení je demonstrativně vymezen v § 62 stavebního zákona. Podle odstavce 1 písm. c) tohoto ustanovení stavební úřad ve stavebním řízení zejména přezkoumá, zda je zajištěna komplexnost a plynulost výstavby, zda je zajištěno včasné vybudování technického, občanského nebo jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby. Ust. § 15 písm. c) a d) vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, stanoví, že žádost o stavební povolení se podává pro jednotlivé stavby souboru staveb, budou-li po dokončení schopné samostatného užívání, a dále pro podmiňující přeložky sítí technického vybavení a pro stavby zařízení staveniště.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že předmět stavebního řízení vymezil stavebník v žádosti o vydání stavebního povolení a tomu koresponduje i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného. Předmětem byly stavby komunikačních ploch, oplocení, přípojek a jiných vedení, kabelů, vegetačních a terénních úprav, tedy samostatné stavby splňující kritérium § 15 písm. c) vyhlášky č. 132/1998 Sb.

Stavební řízení je řízením návrhovým a je na stavebníkovi, aby vymezil jeho předmět. Stavebnímu úřadu nepřísluší jej rozšiřovat nebo koncentrovat s jiným řízením nesouvisejícím s povolovanou stavbou.

Nepochybné je, že stavba objektu C 617 se vztahuje ke stavbě silničních tunelů. O provedení statického zajištění uzavíral investor s vlastníky nemovitostí dotčených ražbou tunelů smlouvu, jejímž předmětem byl zejména termín a podmínky, za nichž bude statické zajištění realizováno, termín výplaty případné náhrady škody atd. V době zahájení stavebního řízení týkajícího se projednávané věci nebyla tato smlouva mezi stavebníkem a žalobcem uzavřena, žádost o povolení stavby objektu C 617 nebyla tudíž ani podána. Nemohlo tedy dojít ke spojení řízení podle § 65 stavebního zákona.

Stěžovatel dospěl ke správnému závěru, že stavební úřad nepochybil, pokud k řádnému užívání stavby přeložek neshledal nutné ve stavebním povolení hodnotit vliv silničních tunelů na ohrožení statiky nemovitostí nacházejících se nad plánovanou ražbou tunelů. Nebylo úkolem stavebního úřadu hodnotit, zda jednotlivě a samostatně povolované „jiné stavby“ úzce souvisí

s plánovanou „hlavní stavbou“ Velkého městského okruhu; úkolem stavebního úřadu bylo posoudit, zda jednotlivá stavba souboru staveb – přeložka sítí splňuje podmínky stanovené v § 62 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel nepochybil, považoval-li postup tohoto orgánu za správný a dostatečně jej v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Nedošlo tak k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, majícím za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).

Nejvyšší správní soud dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, který důvodnost žaloby spatřoval i v tom, že nebylo využito ustanovení § 123 stavebního zákona s ohledem na rozsáhlost stavby a komplexnost jejího dopadu na nemovitosti žalobce.

Podle § 123 stavebního zákona si může správní orgán nadřízený stavebnímu úřadu vyhradit pravomoc stavebního úřadu u jednotlivých technicky zvláště obtížných nebo neobvyklých staveb nebo u opatření s většími nebo rozsáhlejšími účinky na životní prostředí v jejich okolí.

Nadřízenému stavebnímu úřadu tak zákon umožňuje, aby si ve stanovených případech vyhradil působnost prvoinstančního stavebního úřadu. Nadřízený stavební úřad však nemá povinnost tuto atrakci provést; záleží na jeho uvážení v závislosti na tom, zda existují v zákoně stanovené důvody. Samotný akt atrakce není správním řízením, nýbrž jen organizačním opatřením.

Prvoinstančním stavebním úřadem byl u projednávané stavby přeložek Úřad městské části města Brna, Brno - Královo Pole, u stavby silničních tunelů Krajský úřad Jihomoravského kraje. Předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem bylo napadené rozhodnutí stěžovatele. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že ke kvalitnějšímu posouzení komplexnosti výstavby bylo velmi vhodné spojení stávajících dílčích stavebních řízení týkajících se přeložek a výstavby silničního tunelu, přičemž toto spojení měl provést správní orgán podle § 123 stavebního zákona. Ze skutečnosti, že si správní orgán řízení týkající se přeložek sítí neatrhal, nelze dovozovat nezákonnost rozhodnutí stěžovatele ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Při zkoumání obsahu podmínky č. 5 stavebního povolení zjistil Nejvyšší správní soud ze správního spisu, že stavby přeložek se bezprostředně nedotýkají nemovitosti žalobce. Přeložky přípojek vody, kanalizace a plynu se dotýkají pouze nemovitostí Dobrovského č. X. Z projektové dokumentace dále vyplývá, že nemovitost žalobce se nenachází v bezprostřední blízkosti výkopových prací na objektu Technologického centra. Ochranou nemovitostí je třeba v daném případě rozumět pouhou ochranu při výkopech v chodnicích, ochranu typu provizorních obkladů na nemovitostech, nikoli ochranu statiky.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel vycházel ve vztahu k projednávané stavbě z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně uložil staviteli před započítím prací ověřit způsob založení nemovitostí. Z toho nelze dovozovat závěry vyslovené krajským soudem, a sice že správní orgán I. stupně v době vydávání stavebního povolení neznal způsob založení dotčených nemovitostí, nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný tuto vadu nenapravit. Naopak geologické podmínky a stav základů domů v ulici Dobrovského byly v rámci příprav celého projektu stavby zkoumány a jejich výsledky byly ke dni vydání rozhodnutí známy.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení

(§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu